

DIE ONSIGBARE GAMMASTRALE

Simon Rand
Reeks (6)

Jef van Staden

Zombia, die land waar die bevolking hul leiers soos robotte gehoorsaam, sit steeds oor-gehaal om te aas op die prestasies van mense wat nog vry kan dink en handel. Maar toe maak hulle die fout om hul grypende kloue uit te steek na die republiek Suiderkruis waar Simon Rand een van die gesiene burgers is.

Dat die Zombiane nie met Simon Rand rekening gehou het nie, is sommer baie gou duidelik, al behaal hulle so maklik so 'n groot oorwinning oor hul nuwe slagoffer. Wanneer Simon Rand egter begin roer, raak die duiwel los—veral vir die niksvermoedende Zombiane.

Simon Rand teen die Breinduiwels

DIE ONSIGBARE GAMMASTRALE

Bennie Howard
deur

JEF VAN STADEN

Kato nr 94

Uitgegee deur
PRONKBOEKE
POSBUS 972, JOHANNESBURG
1962

INHOUD

<i>Hoofstuk</i>	<i>Bladsy</i>
1. Die Duplikate is Weg!	5
2. Te Laat	19
3. Hulle het die Bom!	30
4. „Dodelike” Strale	40
5. Slaapgas uit die Bloute	52
6. Die Nuwe dr. Kai Ting	61
7. Die Uitnodiging	73
8. Sabotasieplan	78
9. Die Generaal se Ontdekking	87
10. Kai Ting gaan „Huis toe”	96
11. Die Bom	104

Hoofstuk 1

DIE DUPLIKATE IS WEG!

○OR presies eenhonderd-en-twintig minute en geen sekondes nie, moet die drama, volgens maande van noukeurige, neutron-fyne beplanning, begin.

Die skouspelagtigste, opspraakwekkendste en mees vreesaanjaende drama sedert die dag in die oerverlede toe Promethos—die Titaan in die Griekse legende— ’n bloedrooi vlam by die gode op Olimpus gesteel en dit aan die mens gegee het—en toe deur Zeus, die halsstarrige grootbaas van die gode, gestraf is deur hom aan ’n rots te ketting waar hy tot vandag toe nog sit.

Die ontploffing van die eerste atoombom op die planeet aarde, in die hart van die onherbergsame Rooi Woestyn, in die noordoostelike hoek van die Republiek Suiderkruis aan die suidpunt van Afrika.

Dis 3 vm. ’n Ou gryns uil swaai in die drukkende stilte van die nag en gaan land op die spits van die staaltoring wat tussen die sandduine staan en wag vir die span wetenskaplikes om die magtige bom op sy plek te kom stel.

Maar afgesien van die geskreeu van die uil en die klap van die sandkorrels teen die suile van die staaltoring is daar geen teken van lewe nie.

Vyf myl vanwaar die toring so eensaam in die donker nag staan, blom daar ’n helder poel lig en is daar intense konsentrasie in die voorkamer van ’n gewese plaaswoning.

Die ou hartbees-tipe huis, lank reeds ontruim en nou gehawend, met gebarste mure en sonder dak, herberg op hierdie oomblik die span wetenskaplikes en ingenieurs van professor Albert Kapek. En vir hulle is daar nou geen bewustheid van verlede of toekoms, van huis of gesin, van sterre, jare van soek en navors nie. Hulle is nouliks bewus van hul eie liggame soos hulle die dele van die bom, die een na die ander, aanmekaar sit.

Dis net elke stap sorgvuldig doen, want hulle weet as hulle

nou die geringste foutjie maak, as een skroef net geplaas word waar hy nie beplan is om te kom nie, hul reuse-taak van die afgelope drie jaar in vuur en hitte sal vergaan—en dat hulle self ook sal sterf.

Professor Kapek, briljante leier van 'n briljante span wetenskaplikes, gee sy bevele en sit telkens hand by om die ingewikkelde meganisme van die bom vir die laaste keer saam te stel.

Hy is net oor die 50 jaar oud, sy hare is skerp silwer maar hy beweeg met die veerkrag van 'n jong man, en dit is ook net soos hy voel in hierdie grootste oomblik van sy lang loopbaan wat op vyfjarige leeftyd begin het toe hy op sy eie, sonder enige opleiding, sy eerste stoomenjin van afvalmateriaal in die agterplaas van sy ouerhuis gebou het.

Terwyl die tienstuks, elkeen toegespits op sy besondere taak, soos een man werk, staan professor Kapek 'n oomblik opsy en laat hy sy oog oor die manne gaan. By die lang man met die koperkuif wat ook so daar tussen die besielde groep werskaf, staan die professor se oë 'n lang moment stil, en voel hy dankbaar dat hy die hulp van daardie rooikop beskikbaar gehad het teen die lang opdraande wat tot hierdie laaste stadium geleidelik het.

Die lang man met die kuif wat los en breed oor die voorhoof hang, word bewus van die professor wat na hom kyk. Hy lig sy kop en kyk vas in die diep, moeë bruin oë van professor Kapek. Die professor wink vir hom en hy staan op en vleg tussen die manne deur.

„Simon,” sê professor Kapek, „die taak is afgehandel. Net die uraanlading moet nog in kom, maar dié sit ons in net voordat ons hom na die toring toe neem. Hoe lyk die weer?”

Hoewel sy lang liggaam tam voel, deel Simon Rand hierdie oomblik van oorwinning met die professor. Al wat hulle nou nog kan stuit, is 'n bevel van die Eerste Minister van die Republiek, mnr. Sinter Saffier, dat hulle nie met die ontploffing moet voortgaan nie, dat hy die gevolge van Kapek se ontdekking as te verreikend en gevaarlik vir die toekoms beskou.

Rand skud hierdie gedagte van hom af terwyl hy en professor Kapek uit die ou bouvallige gebou stap. Buite in die donker staan hulle en kyk na die lug.

En toe Rand sy aandag van die bom afskuif en bewus word van die oneindigheid van die Rooi Woestyn hier oral om hulle en die see van helder sterre bokant hulle, word hy oorweldig deur die gewaarwording van die posisie van die klein planeetjie waarop hy en professor Kapek staan—die planeetjie wat teen 18 myl per sekonde deur die onmeetbare ruimtes vlieg, al om die son. En nou gaan hulle met die atoombom die geheim van dieselfde son naboots—en miskien oortref, dink hy. Toe onderbreek professor Kapek sy gedagtes.

„Daar steek 'n storm op oor die ontplof-gebied. Kyk net.”

Rand kyk suiwer wes van waar hulle staan. Die weerligstrale woel in 'n digte bank wolke en dit moet feitlik regoor die staaltoring wees waar die bom sal ontplof.

„Dit lyk asof dit los buie is, professor. Ek dink ons sal nog by die program kan hou.”

Professor kyk op sy polshorlosie. Daar is nog een uur twintig minute oor. Die bom moet nog na die toring geneem en gemonteer word.

„Ons sal bietjie moet wag en kyk wat maak daardie weer,” antwoord hy.

Hulle stap terug en vind dat die manne reeds klaar is, dat net die dopelike lading kernmateriaal in die bom geplaas moet word.

„Blaas 'n slag, kêrels; ons sal effens moet wag. Daar is 'n weer by die toring.”

Noudat hul aandag nie langer so op die bom gekonsentreer is nie kan die spanning op die gesigte van die manne duidelik gesien word. Hulle staan in klein groepies om die ou plaasgebou rond, en kyk elke nou en dan in 'n westelike rigting.

Ook professor Kapek stap ongeduldig rond. Hy kom telefonies in verbinding met die waarnemingstasies myle al om die ontplofgebied, maak nog eens seker of al die waarnemers daar is. Dan laat hy ook die loodse op die spesiale vliegveld, dertig myl oos van die plaasgebou, weet dat hulle gereed moet staan.

Rand stap na die vinnige vragmotor wat toegerus is met die hyskraantjie. Hy wonder of professor Kapek self gaan help om die bom op die toring te monteer. Hy dink dat die professor liever nie moet gaan nie; die gevaar is te groot indien daar

iets skeef loop en die bom ontplof voordat hulle kan wegkom.

Professor Kapek kom met die weerstasie by die vliegveld in aanraking. Hulle laat hom weet dat daar geen tekens is van vaste weer oor die ontplof-area nie, dat dit lyk of die storm reeds in die teenoorgestelde rigting van die toring trek.

Professor Kapek stap na die kamer waar die grusame bom blink in die skerp elektriese lig lê. Die manne skaar hulle om hom, wagtende op die bevel.

Nog presies sestig minute oor, merk professor Kapek. Hy kyk of die manne almal daar is.

„Ons gaan die uraan nou insit, manne. Tree op presies volgens instruksies,” sê professor met gespanne stem.

Twee jong wetenskaplikes stap na die groot paneelwa wat langs die gebou staan. Hulle open die deure aan die agterkant, klim in. Tien minute later verskyn hulle, skaars herkenbaar in die robotagtige wit pakke wat hulle beskerm teen die radio-aktiewe stof. Tussen hulle hou hulle die klein loodkissie.

Professor Kapek beveel die ander werkers om pad te gee. Hulle gaan bondel honderd tree van die gebou af.

Professor Kapek en Simon Rand wag by die vragmotor met die hyskraan. Die twee manne in die wit pakke verdwyn in die gebou. Professor Kapek staan ongeduldig rond.

As die twee man weer uit die gebou kom, stap professor Kapek hulle tegemoet.

„In orde?” vra hy kortaf.

„In orde, professor,” kom die antwoord.

Professor Kapek kyk na Rand en wys vir hom om die vragmotor nader te bring. Rand bring die voertuig stadig agteruit totdat dit by die deur van die bomkamer staan.

Die bom word ingelaai en die twee man wat die uraan-lading ingesit het, klim op.

Rand wil net wegtrek toe sien hy professor Kapek vinnig nader kom na waar hy agter die stuurwiel sit.

„Ek bring ’n klein verandering in die skedule aan, Simon. Ek gaan self saam. Dis nie dat ek julle nie vertrou nie; ek dink net, as daar iets moet skeef loop, dan verkies ek om by te wees.

Rand wil eers protesteer maar as hy sien hoe vasbeslote professor Kapek is, glimlag hy net.

„Ek sou verkies het dat jy van hierdie oomblik af buite ge-

vaar moes bly, professor, maar jy is in bevel hier. En buitendien werk ons almal kalmer as jy in die buurt rond is.”

Professor Kapek klim langs Rand in. Toe trek die vragmotor stadig deur die donker al op die smal paadjie oor die golwende sandduine, kersreguit op die staaltoring in die middel van die Rooi Woestyn af.

Rand ry tot dertig myl per uur. Agter hom op die vragmotor, met die twee „robot”-manne aan albei kante, lê die bom, die twintig-kiloton-bom gelykstaande aan die plofkrag van twintig-duisend ton dinamiet.

Hulle ry reg wes. Reg voor hulle kruip ’n sekelmaan net agter die horison in asof hy bly is om weg te kom. Agter hulle skuil die môrester tussen ’n vlieswolkie.

Die vragmotor kreun oor die sandduine, Rand hou hom sekuur op die woestynpaadjie. Die professor sit pilaar-stil hier langs Rand maar Rand voel asof hulle op hierdie oomblik een is, asof net een gedagte oor hulle hang.

Sal die toets slaag?

Die staaltoring wat so stil daar in die sand staan, doem voor hulle op in die ligte van die voertuig.

„Hou duskant, net langsaan stil,” beveel professor Kapek. Rand doen so.

Professor Kapek is eerste af. Hy doen ’n vlugtige ondersoek van die toring, vind alles in orde.

Toe gee hy weer ’n bevel en dan kom die hyskraan in aksie en word die hele proses om die bom bo op die toring te kry, soos klokslag uitgevoer. Die drade wat myle oor die sandduine na die beheerpunt loop, word met die bom gekonnekteer en dan klim die twee manne af. Die vier staan daar langs mekaar stil vir ’n lang oomblik. Hulle kyk saam op en sien die bom, swart en stil, op die top van die toring lê.

En wat hulle betref, is niks vergeet nie, is alles uitgevoer presies soos hulle dit maande gelede beplan het. Professor Kapek kyk op sy horlosie. Daar is nou vyf-en-dertig minute oor voor zero. Hy lig reeds sy voet op om te draai, om vir die ander manne te wys om te volg, sodat hulle kan trap.

Toe hoor hy die geskreu van die uil. Dit gaan vir hom soos ’n kreet van protes, dan ruk hy homself reg, en hy besef dat sy senuwees soos vioolsnare gespan is. Hy kyk weer teen die

toring op, sien die voël gaan sit op een van die dwarsbalke van die toring.

„Dis een faktor wat nie beplan is nie, Simon,” sê hy. „Ons het hom nie verwag nie.”

Rand besef dat die professor se sin vir deeglikheid gesteur is. Hy voel in sy broeksak en trek die klein .22-pistooltjie uit. Hy vuur en dis 'n doodskoot. Die uil val voor hulle in die sand.

„Goed so,” sê professor Kapek. „Hy kan bly wees. Hy weet nie wat hy vryspring nie.”

Hulle jaag met dieselfde paadjie terug. Hulle koers by die ou plaashuis verby. Die werf en die gebou is reeds verlate. Al wat mens is, wat gehelp het aan die finale stadium om die bom voor te berei, het reeds met al die toerusting en die voertuie die wyk geneem. Ook Rand talm nou geen oomblik daar nie, maar ry na 'n plat koppie nog vyf myl anderkant die ou gebou. Hier op die tafelkruin van die koppie is die hoofbeheerstasie waar die instrumente geplaas is en waar daar reeds 'n klein skare van byna tweehonderd waarnemers saamgetrek is.

Daar is presies tien minute oor toe professor Kapek en Simon Rand op die kruin van die koppie kom.

Professor Kapek kom met die ander waarnemingstasies in aanraking, gee dan die bevel dat die vliegtuie wat die ontploffing uit die lug moet waarneem, maar kan opstyg.

'n Ry sandsakke, ses voet hoog, lê dwarsoor die koppie, en agter hierdie verskansing staan die waarnemers nou, met verkykers en teleskope. 'n Span wetenskaplikes beman 'n magdom van instrumente . . .

Die dag wil-wil net breek. Daar skeer 'n ysige windjie oor die eindelose sandduine. En oor alles hang 'n stilte, soos die stilte voordat tyd begin het.

Professor Kapek en Simon Rand kom agter die ry sandsakke uit. Hulle stap stadig langs mekaar en vir die waarnemers hier agter hul skuiling lyk dit asof die twee van die planeet gaan afstap. Hulle stap reguit na die klein stapel sandsakke omtrent honderd tree aan die voorkant, na die outomatiese meganisme wat die bom gaan laat ontplof—

„Rooi Hans” soos die werkers wat die robot daar opgerig het, hom gedoop het.

Toe hulle naby „Rooi Hans” kom, val Rand agter professor Kapek in.

Op die kop twee minute voordat die groot oomblik aanbreek.

Professor Kapek se hand reik na die groot pistool wat by die robot hang. Hy lig die pistool en trek die sneller. Die groen lig ontplof hoog bokant die koppie sodat al die waarnemers by die ander stasies kan sien.

Toe draai professor Kapek na die robot. Hy neem die skakelaar met albei hande styf vas . . . en trek dit af.

En in die volgende vyf-en-veertig sekonde gaan die ingewikkelde meganisme aan die werk en kan die eerste atoomontploffing op die planeet Aarde nie meer deur mensehande stopgesit word nie.

Net die TIK . . . TIK . . . TIK van die rooi robot hier langs hom breek nou die stilte oor die woestyn vir Simon Rand en die professor. Simon verander die maat van sy asemhaling sodat dit tyd hou met die robot . . . en sy gedagte, en sy sin vir tyd gaan byna staan. Nou is dit vir hom asof hy in 'n eindelose ruimte sweef voordat alles begin het . . .

En dan begin dit.

Skielik, tot op die laaste sekonde, presies volgens plan, skyn daar uit die middel van die plat Rooi Woestyn, 'n sie-dende lig, 'n lig nie van hierdie aarde nie, in die vorm van 'n reusagtige groen vlammebal, baie honderde kere helderder as die son.

In 'n miljoenste deeltjie van 'n sekonde word die kernmateriaal wat deur die ontploffing gesplits word, verhit tot meer as 'n een miljoen grade Celsius en word daar 'n druk gevorm gelykstaande aan die druk van 'n paar honderd atmosfeer.

Die vuurbal skiet omhoog en spreid dan uit en terselfdertyd verander die kleur, tot 'n skitterende oranjegeel.

Net bokant die bal kook daar 'n geweldige wolk, veelkleurig en skrikwekkend, wat vinnig opstyg tot oor die veertigduisend voet en die ander natuurlike wolkies uit sy pad veeg.

Die geweld van die ontploffing is so kwaai dat honderde